

РЕШЕНИЕ

№ 6959

гр. София, 12.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 14.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора ПАВЛОВ, като разгледа дело номер **754** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 121, ал. 1, т. 3 и чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител.

Делото е образувано, след отделяне от адм. дело № 472/2012 г. по описа на АССГ, 13 състав на предявения от В. С Х. иск за обезщетение за причинени имуществени вреди, заедно с оспорването на Заповед № ЧР-264/28.12.2011 г. на изпълнителния директор на Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури, с която е било прекратено служебното ѝ правоотношение на длъжността „началник” на Отдел „Нормативно-правно обслужване, човешки ресурси и обществени поръчки”.

Ищецът не се явява в съдебно заседание и не е представляван.

Ответникът – Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури също не е представляван. Посредством юриконсулт е представил писмен отговор, с който оспорва исковата претенция, като счита, че обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл. се дължи само в случаи на отмяна на акт, с който служебното правоотношение е прекратено на общо основание, но процесният не е такъв. Алтернативно е заявил, че е приложима нормата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл., в редакцията след изменението, в сила от 01.07.2012 г.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба, както и за приложимост на разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като обсъди доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, намира за безспорно установено от фактическа страна следното.

С Решение № 1161/05.03.2012 г., по адм. дело № 472/2012 г. 13^{ти} състав на АССГ е отменил заповедта за прекратяване на служебното правоотношение - Заповед № ЧР-264/28.12.2011 г. на изпълнителния директор на И.. Съдебното решение е оставено в сила от ВАС, с Решение № 2567/21.02.2013 г., постановено по адм. дело № 5263/2012 г. След окончателната отмяна на Заповед № ЧР-264/28.12.2011 г. настоящият състав на Съда възобнови спряното преди това производство по делото, с предмет – иска за обезщетяване на причинени имуществени вреди. В изпълнение на дадените указания ищецът В. Х., с писмена молба от 27.05.2013 г. (л. 28 от делото) е уточнила, че: а) в резултат на незаконосъобразното уволнение е останала без работа за времето от: 29.12.2011 г., до 20.02.2012 г., но, считано от 21.02.2012 г. е назначена по трудов договор в Селскостопанска академия, с основно месечно възнаграждение – 650 лева; б) исковата ѝ претенция е за обезщетение, в размер на общо 2 680 лева, за периода от 29.12.2011 г., до 29.06.2012 г. (6 месеца), което е определено по следния начин: от 29.12.2011 г., до 20.02.2012 г. (един месец и 22 дена) – на база основната заплата в И., към момента на признаване на уволнението за незаконно; от 21.02.2012 г., до 29.06.2012 г. – разликата между размера на заплатата от И. и тази от Селскостопанска академия; б) претендира законна лихва върху обезщетението, считано от датата на предявяване на иска.

Съобразявайки така установените факти и обстоятелства АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема от правна страна следното.

Исковата молба е предявена от надлежно легитимирана страна, против юридическото лице, представлявано от органа, издал незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното правоотношение, и след нейната отмяна по съдебен ред. Поради това и на основание чл. 204, ал. 1 и чл. 205 АПК е процесуално допустима. Искът е за обезщетяване на имуществени вреди, причинени от отменен от Съда като незаконосъобразен административен акт – Заповед № ЧР-264/28.12.2011 г. на изпълнителния директор на И., с която е било прекратено служебното правоотношение на ищеца. Основанието за присъждане на обезщетението не се признава от ответника. Той оспорва и периода, за който се дължи обезщетение, но очевидно не се е запознал с уточняващата искова молба, с която ищецът поддържа иск за период от шест месеца, в съответствие с разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл., която е в сила от 01.07.2012 г. (ДВ, бр. 38/2012 г.).

Съдът приема, че приложима за определяне размера на обезщетението е нормата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл., в редакцията, в сила от 01.07.2012 г., тъй като касационното съдебно решение, с което окончателно е отменена Заповед № ЧР-264/28.12.2011 г. е постановено на 21.02.2013 г. и от тази дата е възникнало материалноправното основание за претендиране на обезщетение. Исковата молба (както вече се каза) е съобразена с актуалната разпоредба.

Като неоснователно следва да бъде определено и възражението на ответника, за неприложимост на чл. 104, ал. 1 ЗДСл., понеже правоотношението с държавния служител е било прекратено на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от същия закон, което не е общо основание за прекратяване, тъй като общите основания за предвидени с чл. 103. Действително, както заглавието на текста на чл. 104 ЗДСл., така и систематичното му място – непосредствено след този на чл. 103 - „Общи основания за прекратяване на служебното правоотношение” оставят впечатление, че е приложим само в тези хипотези на прекратяване, т. е. на общо основание. В чл.чл. 105 – 107а обаче, са предвидени други хипотези на прекратяване. Реализирането им предполага

получаване на обезщетение, чиито размери са специално определени поотделно, в чл.чл. 105, ал. 3; чл. 106, ал. 2, ал. 3, ал. 4; чл. 107, ал. 3; чл. 107а. Получаването на обезщетенията на тези основания, не е поставено в зависимост от това, административният акт да бъде отменен по надлежния ред. С други думи, независимо от наименованието и систематичното място на чл. 104, ал. 1 ЗДСл., разпоредбата му е приложима за случаите, когато е бил отменен като незаконосъобразен акт за прекратяване на служебното правоотношение, и независимо дали служителът се е явил или не, за да заеме длъжността, е предявил искане за присъждане на обезщетение.

Исковата молба е основателна и доказана.

Според чл. 104, ал. 1 ЗДСл., „Когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.”. В процесния случай ищецът Х. се позовава и на двете хипотези: 1. обезщетение за времето след уволнението, до назначаването ѝ по трудов договор в Селскостопанска академия - 29.12.2011 г., до 20.02.2012 г. (един месец и 20 дни); 2. разликата между по – високото възнаграждение (880 лева, видно от заповедта за възстановяване на държавна служба – л. 40 от делото) и по ниското такова (650 лева), получавано от Селскостопанската академия, вкл. до 11.02.2013 г. Общият шестмесечен период за обезщетяване е от 29.12.2011 г. (датата, следваща датата на издаване на отменената заповед за прекратяване на служебното правоотношение), до 29.06.2012 г. Същата е представила като доказателства заверени преписи на служебна и на трудова книжка, от които се установяват изложените по – горе обстоятелства – оставане без работа от 29.12.2011 г., до 20.02.2012 г. и получаване на трудово възнаграждение от 21.02.2012 г., включително до 29.06.2012 г., в размер на 650 лева. Считано от 11.02.2013 г. трудовото ѝ възнаграждение е било увеличено на 750 лева, но това е станало извън периода за обезщетяване.

Основната заплата за длъжността в И., към момента на признаване на уволнението за незаконно (21.02.2013 г.) е в размер на 880 лева. Така, обезщетението за периода от 29.12.2011 г., до 20.02.2012 г. (един месец и 22 дена) следва да бъде определено (880 + 645, 30) в размер на 1 524, 60 лв. (хиляда, петстотин и двадесет и четири лева и 60 ст.). Към този размер на обезщетението следва да бъде прибавена и сумата от 981, 60 лв. (деветстотин и осемдесет и един лева и 60 ст.), явяваща се разликата (230 лева) между възнаграждение от 880 лева и такова от 650 лева, за период от 4 месеца и 08 дена. Общият размер на обезщетението, определено за период от 6 месеца, на основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл., в двете хипотези (изр. първо и изр. второ) е 2 506, 20 лева (1524, 60 + 981, 60). До този размер Съдът намира за основателен и доказан иска за обезщетение. Ищецът е предявил претенция за 2 680 лева, която се явява съответно неоснователна и недоказана за размера над 2 506, 20 лева, предвид вече изложените мотиви.

Върху сумата от 2 506, 20 лева ответникът дължи и заплащане на законната лихва. Определянето на лихви върху обезщетението не е уредено в ЗДСл, поради което за

процесния случай са приложими нормите на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите. Решението на ВАС, № 2567/21.02.2013 г., с което окончателно е била отменена Заповед № ЧР-264/28.12.2011 г. на изпълнителния директор на И. е влязло в сила на датата на постановяване. Искът за обезщетение, предмет на настоящото дело е предявен за първи път, заедно с жалбата до АССГ, против заповедта – на 16.01.2012 г., но както се каза, правото на иск по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. е възникнало на датата на окончателната отмяна на Заповед № ЧР-264/28.12.2011 г., а именно, на 21.02.2013 г. и това е началният момент на изпадане в забава на длъжника И..

Ищецът не е представляван от адвокат в настоящото съдебно производство и не е представил доказателства за заплатено възнаграждение на адвокат, за изготвяне на уточняващата искова молба. С оглед на това Съдът не следва да присъжда разноски за водене на делото, негова полза.

Водим от горните съображения Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ ПО РИБАРСТВО И АКВАКУЛТУРИ да заплати на В. С. Х. от [населено място], СО,[жк], блок 6, вход „Б”, етаж 13, ап. 149, ЕГН: [ЕГН] сумата от 2 506, 20 лв. (две хиляди, петстотин и шест лева и 20 ст.) обезщетение за 6 (шест) месеца – от 29.12.2011 г., до 29.06.2012 г. - времето, през което не е заемала държавна служба, в резултат на отменена от Съда Заповед № ЧР-264/28.12.2011 г. на изпълнителния директор на И., съответно, времето, през което е получавала възнаграждение за друга работа, в по – нисък размер, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 21.02.2013 г. – датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта, до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна исковата молба в останалата част, до предявения размер на обезщетение от 2 680 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: